

Vojenské boty

Slyšíte vojenských bot dupání?  
I ptáci poblázněně létají ...  
Žena si rukou oči zacílání,  
kam hledí, víte. Rozumíte jí.

A slyšíte, jak venku buben hřmí?  
Teď k loučení se nedostává slov.  
Za eskadronou mlha už se tmí,  
vše minulé nám náhle zjasnělo.

Kde, vojáku, však naše kuráž je,  
Když vracíme se potom domů zpět?  
Snad ženy nám ji kradou potají ...  
Jak ptáčka na prsou ji chovají.

Kde ale ženy jsou, snad nemáš strach,  
když chystáme se překročit svůj práh?

124

Možná že naproti nám poběží –  
však dům je cítit dávnou krádeží ...

Minulost – samá lež, co zbylo z ní?  
Jen budoucnost je naše naděje.  
V polích však tloustne hejno havraní,  
nám válka v patách stále ještě je.

V ulicích znovu duní dupání.  
Zas ptáci svoje křídla rozpjali.  
Žena si rukou oči zacílání,  
na naše záda hledí do dálí.

125

Modlitba Françoise Villona

Dokud se Zem ještě otáčí,  
když smí ještě světlo být,  
můj pane, každému dopřej z nás,  
co nemohli jsme mít:  
moudrému jen hlavu přej,  
zbabělému koně, tmeň,  
šťastným přidej peníze ...  
A na mě se rozpomeň.

Dokud se Zem ještě otáčí,  
je, pane, moc jen tvá,  
kdo po moci však přahne,  
ať z moci nemoc má!  
Odpočínout štědrému dej,  
alespoň v tento den,  
Kainovi pokání přej ...  
A na mě se rozpomeň.

Já vím, že všemu rozumíš,  
věřím, žes moudrostí král,  
jak zabítý voják věří,  
naš život že v ráji jde dál,  
jak věří každý, kdo slyší,  
neslyšné řeči tvé,  
tak jako věříme sami,  
my v nevědomosti své!

125

Můj pane, bože, vidím  
zelený tvůj zrak!  
Dokud se Zem ještě otáčí,  
ač sama to má za zázrak,  
když má ještě čas,  
když zbývá jí teplo pro oheň,  
každému dej něco málo ...  
A na mě se rozpomeň.

(Přeložil Petr Kovařík)

126